

Д-р Василь-Ярослав НОВИЦЬКИЙ (Австрія)

СЕКС ЯК ЗБРОЯ В ПОЛІТИЧНИХ ІГРАХ

Увесь світ облетіла новина, що інтернет-платформа Вікілікс оприлюднила секрети політиків і дипломатів, що наочно показують, як політики маніпулюють людьми.

З цих документів ми дізналися про справжні вчинки політиків цілого світу, про їх закулісні змови, про те, як вони ухвалюють закони і рішення для власної вигоди, а не для добробуту своїх народів і навіть жертвують людьми для досягнення своїх корисливих цілей. Ми дізналися, наприклад, про те, що король Саудівської Аравії вимагав від США завдати удару по Ірану. Які наслідки це могло би мати, ми вже побачили на прикладі війни в Іраку – щоб відмістити одній людині, зруйнована ціла країна, її населення зменшилося на 10 відсотків, полягли тисячі молодих американців. Що афганський президент – психопатична особа, а весь уряд Афганістану уражений невиліковною корупцією. Що знаменита РосУкрЕнерго діяла з відома президентів Ющенко та Путіна. Що Дмитро Фірташ просив дозволу на входження в нафтогазовий бізнес у відомого мафіозі Семена Могилевича. Що американські збройні сили були готові завдати удару по українському судну «Фаїна», якби зброя, яку воно перевозило, дішла до Судану. Що Кадиров, президент Чечні, яка лежить у руїнах, дарує на весіллі молодятм золотий злиток вагою 5 кг і дико стріляє кругом себе з золотого пістолета. Ось таких людей у Росії роблять президентами. Що прем'єр-міністр Путін володіє мільярдними статками і повертає свої справи через маловідому швейцарську фірму, в той час як мільйони людей у Росії не мають грошей на кусень хліба, живуть у голоді та холоді. Що Росія шантажувала президента Азербайджану Нагірним Карабахом і вимагала не

визнавати голодомор в Україні геноцидом. І багато, багато іншого...

Чому виникло таке сильне бажання ліквідувати пана Ассанджа? Бо він викрив справжню суть політиків, яка кардинально відрізняється від їхніх обов'язків і солодких картинок у глянцевиx журналах.

Можливо, ці викриття змусять нас задуматися над доцільністю теперішньої демократичної системи, яка з невеликими відхиленнями діє практично в усіх більш-менш розвинутих країнах: на виборах перемагає той, хто має кращий доступ до засобів масової інформації, тобто, хто має більше грошей. А той, хто справді хоче бути захисником народних інтересів і навіть має хист до цього, все одно не має жодних шансів бути обраним, якщо його амбіції не підкріплені потужними фінансовими вливаннями. Зрозуміло, що той, хто вливає, робить це не з добродійних міркувань – хто платить, той і замовляє музику.

Політики повинні служити народові і кожен їхній вчинок має бути прозорий. Це основа запобігання корупції. Адже найбільшого поступу добиваються саме ті країни, де корупція найменша.

Найбільше зло в суспільстві – корупція. Там, де вона долається, суспільство розвивається. А там, де закони замінені підкупом і корупцією – країна розвалюється. Це наочно демонструють показники корупційності різних країн у дослідженні, проведеному міжнародною організацією Transparency International: на першому місці за рівнем корупції – Сомалі, а на останньому – Данія. Обидві країни вкрай бідні природними ресурсами, в обидвох кліматичні умови несприятливі. Данія – передова європейська країна, яка успішно долає виклики сучасності. Сомалі – країна, де люди доведені до відчаю, державні органи практично припинили функціонування, а найуспішнішим (і єдиною можливістю для багатьох) бізнесом є піратство.

Платники податків мають право знати, куди йдуть їхні гроші, адже політики живуть на ці гроші. Політики повинні своєю працею збагачувати громадян своєї країни, а не власні кишені. Обмін енергією між людьми має бути побудований так, щоб він слугував збагаченню країни, а не поодиноким людям.

Найбільше багатство країни – це розумна організація обміну енергії між людьми. Це добре видно на прикладі Данії.

І це є основний обов'язок політиків. Але вони говорять про це тільки перед виборами, після яких вони забувають усі свої обіцянки. Як наслідок – зростання безробіття, руйнація економіки. Під гучною назвою «глобалізація» підприємства в своїй же країні закривають, множать

безробіття і руйнують господарку, а виробництво переносять на Схід, де воно дешевше. Китай процвітає і стає наймогутнішою країною світу, а Європа зазнає удару за ударом і ніяк не вибереться із затьмяної кризи, справжньою причиною якої і є якраз глобалізація. Протести проти неї політики чути не хотіли і не хочуть.

Корумповані політики розробляють закони, які вигідні безпосередньо їм або тим, хто оплатив їхні вибори, про народ вони не дбають. Найважливіше для них – використовувати владу для своєї вигоди. Таємними матеріалами можуть бути тільки в часи війни, в мирний час діяльність політиків повинна бути максимально прозорою. Тоді не доведеться шукати таємних банківських рахунків по цілому світу.

Оприлюднення платформою Вікілікс численних американських матеріалів згуртувало політиків, і знову секс був застосований як зброя. Частина провини за цю ганебну історію лежить і на журналістах, адже фактично вони роблять зброю із сексу. Хто має право заглядати до чужого ліжка, якщо його туди не запрошують? Прикро, що журналістів часто-густо цікавлять не вчинки політиків, а їх сексуальні уподобання. Найкращий приклад – історія з президентом США Клінтоном. Як тільки він почав діяти наперекір деструктивним силам, відразу розгорівся небачений до того скандал з Монікою Левінскі. Чомусь журналістів не цікавило, чому пані Левінскі зберігала запламовану сукню три роки. Якби не маніпуляції, ми б дотепер не знали, якого походження ці плями – від морозива чи від іншої органіки. Але комусь було дуже вигідно роздути з цього гучний скандал. Скандал, який серйозно вплинув на політику США – як внутрішню, так і міжнародну, і показав цілому світу силу цих деструктивних сил. І роль журналістів у ньому очевидна – адже кожному дурневі було зрозуміло, що уся історія підстроєна і маніпульована, проте ніхто з журналістів не поставив питання про те, кому це вигідно. Якщо свободу слова розуміти тільки як свободу давати себе дурити, то це дуже прикро характеризує сучасний стан журналістики на Заході. До речі, статтю «Секс як зброя» я відсилав багатьом західним виданням, однак жодне не наважилося його надрукувати. Жодна західна газета не захотіла подивитися на історію з Клінтоном під цим кутом зору.

Щоб можна було маніпулювати людьми після періоду сексуальної свободи, яка супроводжувалася значним прогресом індустріальних технологій, секс – одну з головних потреб людини, як їжа і сон – стали тепер розглядати як злочин. Із сексу зробили зброю, як я вже писав

про це раніше («Секс як зброя», Україна молода, 19 листопада 1998).

У діях Джуліана Асанджа не було складу злочину з погляду будь-яких законів. В Австралії, громадянином якої він є, висловлення політичних переконань не є злочином. Оскільки йому не змогли довести ніякої провини, то вирішили застосувати зброю нашого часу – секс. Для цього його запросили до Швеції для виступів про Вікілікс. Під приводом економії видатків на готель після доповіді дві жінки по черзі запросили його переночувати. В обох було тільки одне ліжко в квартирі. Вони лишилися повністю задоволені знайомством, провели молодого чоловіка до потяга, люб'язно попрощалися як найкращі друзі. Та за кілька днів у них зародилися сумніви щодо якості застосованих ними перетермінованих презервативів, які вони доносили довгенько зберігали. І вони звернулися за допомогою – та не до лікаря, а в поліцію!

Подібно до того, як жоден справжній дипломат не скаже «ні», жодна жінка не скаже «так».

За шведськими законами, є три види гвалту, і навіть за найлегший з них – «незаконний примус до сексу» (без застосування фізичного насильства) – дають як не-як 4 роки тюрми. На думку головного прокурора Швеції Маріанни Нью, для встановлення зґвалтування достатньо, якщо жінка недобре почуває себе після сексу або їй здається, що її «використали». Тому обережні чоловіки повинні пе-

ред сексом вимагати у своїх партнерок нотаріально завірених письмових прохань.

Якої шкоди завдало Швеції ухвалення таких законів, показує статистика. Якщо у 60-х роках народжуваність у країні становила 18 на 1000 населення, то зараз – лише 10 на 1000. Збільшилася кількість психічних захворювань. За даними Swedish National Institute of Public Health, у 2004 році 24% шведських жінок (кожна четверта) та 16% чоловіків (кожен шостий) терпіли на психічні розлади.

Глобалізація призвела до зростання безробіття у всій Європі. Не минула ця біда і Швецію, яка навіть змушена була продати Вольво китайцям. Напевне, країна хоче розв'язати проблему безробіття на свій лад – у Швеції прийняли такі закони, які катапультивали цю країну на перше місце в Європі за кількістю зґвалтувань. До речі, в 60-ті роки зґвалтувань у Швеції майже не було. Можливо, тепер «зайві» чоловіки, які намагалися переконати жінок лягти з ними до ліжка, сидять у тюрмі, і напевне тому третім пунктом шведського закону про зґвалтування законодавці хочуть розв'язати дві проблеми одним махом: зменшити безробіття та відвернути увагу суспільства від наслідків глобалізації.

Адвокат цих двох жінок міцно взявся до справи і з наполегливістю, вартою кращого застосування, почав бомбардувати суди позовними заявами. Хоча Асандж сам прийшов до поліції в Лондоні, його заарештували та посадили в

камеру-одиночку як найгіршого злочинця.

Страх перед викриттями змусив нечесних політиків об'єднатися. Вони не могли знайти реальних злочинців Асанджа, тому придумали сексуальні. Людину нізащо кинули за ґрати. Спроби адвокатів пана Асанджа звільнити його під заставу були відхилені судом. Більше того, Швейцарія відмовила йому у відкритті рахунка, найбільша у світі інтернет-крамниця амазон закрила свої сервери для гостингу платформи Вікілікс, а кредитні картки Віза та МастерКард відмовилися перераховувати пожертви на Вікілікс.

Уся історія із обвинуваченням пана Асанджа у сексуальних злочинах вражає своєю безглуздістю і кричущими правовими нісенітницями. Особливої пікантності надає їй те, що це обвинувачення було висунуто в Швеції – країні, яка в Європі колись задавала тон у питаннях сексуальної розкृतості.

Знову в критичний момент історії секс використовується як зброя. Це показує нам, якого небезпечного напрямку набув розвиток людського суспільства.

На прикладі переслідування Вікілікс ми бачимо, що демократія та свобода слова в Західному суспільстві далеко не такі постійні та безмежні – вся свобода слова закінчується там, де правителі відчувають загрозу своїй владі. Затримання Асанджа виглядає таким, якби після арешту поліцейським злочинця на лаві підсудних опинився би сам поліцейський.

